

Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 16; hvori det subsidiært foreslaas, at Ordene „for Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner“ skal udgaa af Ændringsforslaget, saaledes at dette, naar det eventuelt vedtages, faar Gyldighed for hele Landet og ikke alene for København.

Mindretallet gaar ud fra, at der ikke kan gives nogen hverken fornuftig eller saglig Motivering for at nægte det øvrige Land den Ret, som man nu har indrømmet Storkøbenhavn. Denne Udvidelse af Lovens Gyldighed et Aar længere for Storkøbenhavn end for Landets øvrige Byer og Kommuner er en Indrømmelse til de stærke Røster om den omfattende Bolignød og en Indrømmelse af, at det ikke gik an at fastsætte Tidspunktet 1925 som Ophørstermin for alt, hvad der vedrører Boliglovgivningen her i Landet. Men saaledes som Bolignøden er overalt, og naar man ved, at den kan være lige saa stor og lige saa faretruende andre Steder, som den er her i København, kan jeg ikke indse, at der kan fremføres nogen som helst saglig Begrundelse for ikke at give det øvrige Land samme Ret, som man har indrømmet var nødvendig for København, og jeg vil henstille til Flertallet baade i Udvalget og her i Tinget at tage Konsekvensen af denne Indrømmelse og udstrække disse Bestemmelser til at gælde ogsaa for det øvrige Land. Det er i Virkeligheden i Øjeblikket ikke muligt at sætte nogen Grænse for, hvornaar Boliglovgivningen skal ophæves, eller hvornaar Bolignøden vil ophøre. Der er ikke noget som helst reelt at bygge paa med Hensyn til Bestemmelsen om, at i København skal al Boliglovgivning ophøre i 1926 og i det øvrige Land i 1925, og saa skal Bolignøden være forbi. Det hele er kun Gætteværk, og derfor er det saa overordentlig farligt. Det har stor Betydning for København, at Fristen udstrækkes til 1926, og det vil ogsaa have stor Betydning, hvis denne Tidsfrist udstrækkes til at gælde for hele Landet, thi saa faar vi i hvert Fald i Mellemtiden et Valg, og saa bliver Traaden ikke fuldstændig afklippet, men der er en Mulighed for, at man inden 1926 kan slaa bak, hvis det viser sig, at Bolignøden hverken er ophørt eller formindsket til den Tid. Jeg vil derfor meget anbefale Mindretallets Ændringsforslag.

Den ærede Ordfører for Venstre omtalte Ændringsforslag Nr. 18, som indeholder de saakaldte Aagerbestemmelser. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg anser denne Aagerparagraf for at være den største Indrømmelse fra Flertallets Side overfor Mindre-

tallet. Det maa erkendes, at den har en vis Betydning, saaledes som Forholdene er; og jeg venter i hvert Fald, den skal faa nogen Betydning i det praktiske Liv. Der kan ganske sikkert efter denne Bestemmelse ydes noget Værn mod alt for stor Glubskhed fra de Outsiderere, som ogsaa Venstres Ordfører udtalte, at ingen havde noget tilovers for, og et saadant Værn er i høj Grad tiltrængt. Nu forudsætter denne Bestemmelse ganske vist, at Lejeren anlægger privat Søgmaal, og i al Almindelighed vil en saadan Bestemmelse ikke være saa meget værd, naar det er den fattige Mand, der bliver henvist til et privat Søgmaal overfor den rige og mægtige, som i Kraft af sine Penge kan tage alle Midler i Anvendelse for at fremme sin Sag. Men naar jeg antager, at denne Paragraf dog vil kunne faa mere Betydning end blot at staa paa Papiret, saa knytter jeg Haabet derom til den Omstændighed, at der nu overalt i Landet er større Lejerorganisationer, som har deres Hoved- eller Fællesorganisation, der omfatter hele Landet, og der vil her være en udmærket Opgave for disse store Lejerorganisationer, som kan stille de nødvendige Pengemidler til Raadighed og vaage over, at denne Bestemmelse bliver bragt i Anvendelse, hvor der er Mulighed derfor. De frivillige Overenskomster vanskeliggør ganske vist Bestemmelsen, hvor der er Nævn, og for Resten ogsaa, hvor der ikke er Nævn — i al Almindelighed, kan man godt sige. Herpaa haves der Eksempler fra Odense, hvor Lejere, som har følt sig meget forurettet som Følge af Opskruning af Lejen, ikke har været at formaa til at møde som Vidner eller at fremsætte Klage over den Behandling, de har faaet. Men jeg sætter min Lid til Lejerorganisationerne i dette Tilfælde, og jeg vil udtale det Haab, at denne Bestemmelse ikke blot bliver en Bestemmelse paa Papiret. Den gælder ganske vist efter Forslaget her kun til 1930, men det er jo saa langt ud i Tiden, at da vil det være let at forlange Lovens Gyldighed, naar Nyvalg er afholdt og muligvis Situationen, Synsmaaderne og i det hele taget Rigsdagen er en anden end nu. Mindretallet anser det derfor for nogenlunde betryggende at udstrække Gyldigheden af denne Bestemmelse til 1930. Straffebestemmelserne i denne Aagerparagraf er de samme som i den nuværende Boliglov og som i Loven af 1921 § 48. Straffen er Bøder indtil 10 000 Kr. eller indtil det 5-dobbelte af den tilsigtede eller opnaaede Fordel, under skærpene Omstændigheder eller i Gentagelsestilfælde Fængsel. Det er Bestem-